

[Pürschel.]

låder sig genere for meget af dette skrøbelige Fartøj. Det kan aldrig blive en sejldygtig Baad, den er løst sammentømret og hastigt sammentømret af nogle Vragstumper. Og naar den højtærede Finansminister nu henviste til denne, tror jeg, at mit Partis Ordfører har ganske Ret, naar han siger, at den var fortrinligt egnet til at bruges til, om jeg saa maa sige, indvortes Brug; dér kan man det ene Øjeblik give det Udseende af, at det er Beskyttelse, og i næste Øjeblik give det Udseende af, det er finansielt. Men jeg synes, at der ligger en Opgave for det udenrigspolitiske Nævn deri at spørge Udenrigsministeren: hvilke er de Fordele, der knytter sig til Opretholdelsen af denne Konvention? Om de Ulemper, som er knyttet dertil, kan vi alle tale.

Det forekommer mig, at man fra dansk Side ikke skal tage mere højtideligt paa denne Konvention, end de andre Magter har gjort; thi de har uden videre forhøjet deres Toldsatser, naar det passede dem, og har naturligvis sagt nøjagtigt det samme, som den højtærede Finansminister sagde her i Gaar, med Rette naturligvis: dette er en fiskal Toldlov, og derfor — siger de — beklager vi, at vi ikke har været i Stand til at give nogen Meddelelse om den i Forvejen. Saaledes har de andre sagt. Den højtærede Finansminister siger derimod: dette er en fiskal Lov; og den rammes altsaa ikke af Meddelelsespligten — det sidste sagde han ikke, det indskyder jeg —, men desuagtet har Finansministeren givet Meddelelse. Det synes jeg er at tage mere højtideligt paa denne Konvention, end den egentlig fortjener.

Det kan jo ikke nægtes, at det er ganske fornøjeligt at høre Frihandelskonservatismen diskutere Frihandelen. De siger hinanden mange gæve Sandheder, og det forekommer mig, at Retsstatspartiet for første Gang i den Tid, jeg har siddet her i Rigsdagen, havde Held til virkelig at formulere en rammende Bemærkning, da de henvendte sig til Partiet Venstre og karakteriserede den Idealisme, der laa bagved dette Partis Frihandelspolitik.

Det var med stor Fornøjelse, jeg hørte det ærede Medlem Hr. Rager saa klart og tydeligt sige, at dette Lovforslag er paa visse Punkter et landbrugsprotektionistisk Lovforslag. Det er meget morsomt at høre en radikal Mand sige det saa klart og tydeligt, og da det ærede Medlem er Modstander af letvindt Tale og Modstander af overflødig Tale, maa han have fundet, at netop dette var en vægtig og nødvendig Bemærkning, og

jeg er vis paa, at den vurderes højt af de radikale Ministre, der sidder dér, og som har været med til at gaa ind for en Landbrugsprotektionisme, som man jo alle Dage har hørt er den mest forfærdelige af al Protektionisme.

Jeg havde det Uheld i Gaar ved nogle Bemærkninger at fornærme det ærede Medlem Hr. Rager og ogsaa det ærede Medlem Hr. Lundberg. Jeg vilde kun rose dem, men Utaak er jo Verdens Løn; de blev begge meget vrede. Men jeg kan ikke lade være at rose dem, det var virkelig med oprigtig Beundring, jeg i Gaar sad og lyttede til det ærede Medlem Hr. Ragers Tale og hørte, med hvilken Færdighed han brugte nøjagtig de samme Argumenter, som han med tilsvarende Færdighed tidligere har bekæmpet. Jeg kom til at tænke paa en Dampfærge; det er ikke muligt, naar man er i nogen Afstand fra den, at se, om den gaar frem eller bakker; det gaar lige godt til hver af Siderne. Det var virkelig med oprigtig Beundring, jeg saa dette, og jeg kan saa daarligt holde min Beundring tilbage, naar der undtagesesvis er en radikal Mand, der fortjener den.

Til det ærede Medlem Hr. Lundberg, som for Gud ved hvilken Gang citerede en Udtalelse fra „Berlingske Tidende“ om, at den konservative Erhvervs politik er begravet, vil jeg gerne sige, at denne Udtalelse opfatter jeg som et mismodigt Udtryk for en øjeblikkelig Stemning ovenpaa et Nederlag, utvivlsomt et Nederlag, som i nogen Grad fremkom derved, at Socialdemokratiet i den afgørende Situation satte Storpolitikken over Erhvervs politikken. Det var en af Aarsagerne til, at Nederlaget blev lidt. Men naar det ærede Medlem Hr. Lundberg vender sig saa voldsomt mod enhver Antydning i den Retning, som jeg fremsatte, er det for mig kun en Bekræftelse paa, hvor rigtig den Politik har været, som jeg alle Dage er gaaet ind for, og i hvor høj Grad han føler sig generet af den. Det, der er Kendsgerningen, er, at denne Politik ingeni lunde er død, den har tværtimod maaske aldrig været saa livskraftig, som den er det i Øjeblikket, og derfor finder det ærede Medlem det ogsaa nødvendigt at bekæmpe den saa voldsomt, som han gjorde det.

Det, der er Kendsgerningen, er jo, at det konservative Folkeparti har vurderet Situationen rigtigere end de andre Partier, tidligere end de andre Partier har set, i hvilken Retning Udviklingen gik, og hvilke Foranstaltninger den til sidst vilde tvinge Danmark til; og derfor har vi paa et meget tidligere Tidspunkt end noget af de andre Partier anbefalet at gaa ind paa de For-